

Regn ikke med Wall Street: Hvad præsident Trump har brug for at forstå om økonomi

<https://www.youtube.com/watch?v=wL43MF7fSIs>

Matthew Ogden: Velkommen til vores mandagsnyhedsopdatering her på larouchepac.com. den 8. jan., 2018. Med mig i studiet i dag har jeg Jason Ross; vore seere vil være bekendt med Jason, der er medforfatter af en netop udkommet specialrapport i bogformat, »Forlæng den Nye Silkevej ind i Vestasien og Afrika; en vision for en økonomisk renæssance«. Dette vil I få mere at høre om i kommende shows.

I dag har vi Jason i studiet, og her kommer titlen på skærmen: »Regn ikke med Wall Street: Hvad præsident Trump har brug for at forstå om økonomi«; Jason er i studiet for at diskutere, hvad præsident Trump har brug for at vide om økonomi ...

Vi har planlagt dette show, så det kommer umiddelbart i kølvandet på det infrastruktur-topmøde, der skulle være afholdt på Camp David i denne weekend; og der er ikke kommet meget ud om dette såkaldte infrastruktur-topmøde. Det, vi ved, er, at vi befinder os i en nedtælling til 'State of the Union Address' (tale om nationens tilstand), der finder sted om blot 22 dage; som I ser her på skærmen: Nedtælling til State of the Union: 22 dage, og her er punkterne på vores dagsorden: 1) Vedtag de Fire Love, 2) Gå med i den Nye Silkevej.

Der er ikke kommet nogen detaljer ud i nyhederne om infrastruktur-topmødet på Camp David; præsident Trump taler fortsat om en \$1 bio. stor infrastrukturplan, men hvilken form, denne plan vil få, er fuldstændig uklart. En ting, der er godt, og som er blevet bekræftet, er, at, under diskussion med Mitch McConnell og Paul Ryan og andre fra det Republikanske lederskab, stillede præsident

Trump igen spørgsmålstegn ved legitimiteten af den såkaldte PPP-fremgangsmåde, Public Private Partnership (finansieringspartnerskab mellem den offentlige og private sektor). Dette er noget, han i stigende grad har udtrykt skepsis overfor i flere måneder. Nogle rapporter i nyhederne, her *Washington Post*: 'Præsident Trump gav udtryk for betænkeligheder og sagde til republikanske ledere, at byggeprojekter gennem PPP'er sandsynligvis ikke vil fungere, og at det måske ville være bedre for regeringen at forfølge en

anden kurs'. Dette var tilsyneladende noget, der gentagne gange kom frem i diskussionerne; men – og dette synes at være et tilbagevendende problem i denne administration – umiddelbart efter disse nyhedsrapporteringer, der var bekræftet af Det Hvide Hus, om, at jo, præsident Trump er skeptisk mht. PPP-fremgangsmåden, leverer Gary Cohn, præsidentens økonomiske rådgiver, lørdag morgen et detaljeret forslag til infrastruktur, der omfatter – PPP'er! Så vi har altså præsidentens toprådgiver for infrastruktur, der modsiger præsidenten mht. dette meget vigtige aspekt om, præcis hvordan, denne plan til 1\$ bio. skal finansieres. Vi har set dette ske om og om igen; f.eks. [finansminister] Steve Mnuchin, der modsiger præsidenten mht. Glass-Steagall.

Vi har altså set, at præsident Trump, under sin valgkampagne og i stigende grad i løbet af det seneste år, giver udtryk for, at han hælder til meget positive, økonomiske programmer: \$1 bio. til infrastruktur; genindførelse af Glass-Steagall; det Amerikanske Økonomiske System med alt, hvad det indebærer med Alexander Hamilton og Abraham Lincoln; men dernæst ser vi friktion internt fra hans egen regering, der modsiger det, han siger.

Det, vi må gøre, er at opmuntre de tendenser, der går i retning af disse meget vigtige, økonomiske initiativer. Men vi må anbringe dem i den rubrik for, hvad Lyndon LaRouche forklarede med de Fire Økonomiske Love. Det er derfor, vi har denne nedtælling på skærmen; vi må sørge for, at de underliggende principper bag det, som denne administrations økonomiske dagsorden vil være, og som forhåbentlig vil blive konsolideret hen over de næste 22 dage, er de økonomiske principper, som Lyndon LaRouche på enestående vis har udviklet hen over de seneste adskillige årtier, og meget specifikt i dette program for de Fire Love.

Jeg vil gerne hurtigt afspille for jer, et kort uddrag af en tale, som præsident Trump holdt, i juni 2017, tror jeg, sidste år; og det var en tale, han holdt om infrastruktur. Og det vil viser jer, når præsident Trump taler for sig selv, præcis, hvad han hælder til: Han er en bygger, han identificerer sig med denne idé, og han er dedikeret, i det

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

mindste, til at sige, vi vil gøre storslåede ting; vi vil ikke bare genopbygge det, vi byggede i fortiden, men vi vil have en vision om noget helt nyt for fremtiden. Så her er klippet:

(Trump): »Det amerikanske folk fortjener verdens bedste infrastruktur. Vi er en nation, der skabte Panama-kanalen, den Transkontinentale Jernbane og hovedvejs-systemet mellem delstaterne. Det gør vi ikke mere. Vi reparerer ikke engang de gamle hovedveje længere. Vi vil reparere dem, men vi skal have gang i det som aldrig før. Disse projekter åbnede ikke alene nye veje for handel, men inspirerede til immigration og drømme for millioner og atter millioner af mennesker. Vi skabte monumenter for den amerikanske ånd, og tiden er inde til at genfinde vores amerikanske arv som en nation af bygere og skabe nye veje for rejser, handel og opdagelser, og vi vil se hele vejen ind i fremtiden, og fremtiden vil være smuk, og fremtiden vil være lysende.

Under min præsidentvalgekampagne rejste jeg rundt i hele landet. Jeg så en smuldrende infrastruktur; jeg mødtes med lokalsamfund, der var desperate efter nye veje og broer; broerne var så farlige, at de ikke kunne benytte dem. De var bange for, at de ville falde ned; og vi har set dette ske ... Jeg opfordrer alle demokrater og republikanere til at gå sammen, hvis det er muligt, om den store genopbygning af Amerika. Utallige amerikanske industrier, foretagender og jobs er afhængige af floder, flylandingsbaner, veje og jernbaner, der er i en alvorlig og endda desperat nødsituation, og millioner af amerikanske familier er afhængige af deres vand og rørledninger og pumper, der befinder sig på randen af total fejlfunktion og sammenbrud ... Sammen vil vi ordne det. Vi vil skabe den førsteklasses infrastruktur, som vort land og vort folk fortjener. Min nye vision for amerikansk infrastruktur vil genopbygge vort land ved at skabe \$1 bio. i infrastrukturinvestering [klapsalver]. Mange tak. I bio. Ved I hvad, frem til for et par måneder siden brugte vi \$6 bio. i Mellemøsten, ledsaget af så mange utrolige menneskers død, og ledsaget af alle de øvrige problemer, som I har set hver aften på Tv og læst om i aviserne. \$6 bio.; og dog, hvis vi ønsker at reparere en vej eller en skole, eller vi vil sørge for, at en bro ikke styrter sammen i vort land – og glem alt om at bygge nye broer – synes vi ikke at have pengene. Det må ændres, folk, det må ændres, der er noget galt [klapsalver]. ... Ikke alene vil vi reparere meget af den nedslidte infrastruktur, men vi vil skabe helt nye projekter, der skaber entusiasme og inspiration, for det er, hvad et stort land gør; det er, hvad et stort land må gøre. Amerika ønsker at bygge; over hele nationen venter vore fantastiske byggearbejdere, stålarbejdere, jernarbejdere, montører, elektrikere og mange andre blot på at komme på arbejde igen. Med de talenter og færdigheder, de repræsenterer – og tro mig, jeg voksede op i byggebranchen og kender til de talenter og færdigheder og mod og alt muligt andet, de har – er der ingen grænser for, hvad vi kan opnå. Det eneste, der skal til, er en dristig og modig vision og viljen til at få det til at ske.«

Ogden: Det var altså præsident Trump. Det var hans tale fra juni, 2017, mener jeg, og som I kan se, så hælder han til denne dristige vision for at opbygge USA og byg-

ge på det, vi har gjort, store præstationer i fortiden. Og han har gentaget dette mange gange, selv på det tidspunkt, hvor toget kørte af skinnerne i staten Washington, hvor han sagde, hør her, dette er endnu et eksempel på, hvorfor vi har brug for et dristigt infrastrukturprogram for USA. Så han er meget klar på dette punkt.

Der er imidlertid afgørende principper for økonomi, der er meget, meget vigtige for denne præsident at forstå. Det første princip er, at penge ikke er rigdom. Vi har et kort uddrag af en tale, som Lyndon LaRouche holdt tilbage i 2003; men denne tale er en del af Lyndon LaRouches præsidentvalgekampagne, da han stillede op som præsidentkandidat i 2004. I denne tale forklarer han nogle af hovedprincipperne i økonomi, og man kan kalde dette for en lektion i økonomi for USA's præsident. Så før vi går over til Jason Ross' indlæg, vil jeg gerne afspille dette korte uddrag af Lyndon LaRouche:

Lyndon LaRouche: »Det store svindelnummer, der har indvirkning på folk, når man nævner ordet 'økonomi', er penge. De forsøger at forklare et pengesystem, som, hævder de, er et solidt system for at køre en økonomi. Og, som jeg sagde, så er et pengesystem iboende sindssygt, for det er kun papir; det er vilkårligt; det har intet fysisk indhold. Har du nogen sinde set penge – pløje en mark? Har du nogen sinde set en mønt der – talte? Hvis du har, bør du fortælle om det. Penge har altså ingen iboende værdi; guld har heller ingen iboende værdi som valutaenhed. Disse ting har fastlagte værdier gennem de processer, i hvilke de fungerer. Penge er blot et udvekslingsmiddel. De er nødvendige, fordi samfundet er sammensat af tæt integrerede og komplekse, samfundsmæssige relationer, og for derfor at gennemføre udvekslingen af varer og andre ting, må man have penge som en målestok for den politiske, den samfundspolitiske udvekslingsproces.

Roden til økonomi er mennesket. Der findes ingen økonomi blandt dyr. En økonomi reflekterer et karaktertræk for mennesker, for det menneskelige individ, for forskellen mellem menneske og dyr. Det vil sige, at de kognitive evner, gennem hvilke vi gør opdagelser af universelle, fysiske principper, udleder nye teknologier eller anvender teknologier baseret på disse principper, som vi anvender til vore problemer. Og vi finder derfor, at, gennem vore bestræbelser, vore fysiske bestræbelser eller brugen af vores tid, så kan vi producere mere rigdom, end det koster at holde os i produktionsprocessen, både

mht. vores arbejde, mht. omkostningerne til opretholdelse af familierne, vi kommer fra, men også i samfundets anlægsinvesteringsomkostninger, som vi er beroende på, både i den private industri og gennem staten, inklusive infrastruktur i stor skala og den slags ting; vi er beroende af det, vores produktivitet afhænger af det. Det er derfor menneskets evne til at gøre opdagelser og til at anvende dem, opdagelser, der er udledt af opdagelser af universelle, fysiske principper, som øger værdien af det, der produceres, i forhold til produktionsomkostningerne. Og økonomi begynder derfor grundlæggende set med rent fysiske værdier, forstået som, at de fysiske værdier er beroende på menneskets evne til at gøre opdagelser af universelle, fysiske principper og at udlede og anvende teknologier, der er fremskaffet gennem disse opdagelser. Dét er sand økonomi.

Og det er grundlæggende set sådan, rigdom produceres, ud fra et standpunkt om det enkelte menneske. Vi taler om den enkelte indehaver af et foretagende, der har et lille firma. Hans primære funktion er at være formidler af denne form for opdagelser eller teknologier, der er udledt af dem. Han er ved at blive en mester i at anvende disse teknologier til et eller andet, til et eller andet formål. Han er i stand til at bruge sin dømmekraft på en sådan måde, at disse ting har held til faktisk at producere mere rigdom til samfundet og til dette formål [at skabe mere rigdom], end det, som udgør produktionsomkostningerne. Det er et simpelt, fysisk forhold, ligesom forholdet mellem det enkelte menneskes intellekt og opdagelsen af et universelt, fysisk princip.

Dernæst er der det andet aspekt. Lad os antage, at vi har en meget intelligent fyr, der er anbragt et eller andet sted på planeten. Han får et stykke maskinværktøj osv., alle de ting, han behøver for at producere. Vil det afgøre hans produktivitet? Nej. Det, der vil afgøre hans produktivitet, er uddannelsessystemet, som den pgl. befolkning lever i, niveauet af infrastruktur, såsom produktion og distribution af elektricitet, den grad, med hvilken miljøet er under kontrol ved hjælp af forvaltning i stor skala af vand, af skovrejsning og alle disse øvrige ting, som udgør betingelserne for livet, betingelserne for samfundsmæssigt liv, og som afgør, hvor produktiv, den enkelte indehaver af et foretagende, den enkelte arbejder vil være i et samfund. Det er altså ikke fra det enkelte arbejde som sådan, at rigdommen kommer; men menneskets evne til at producere mere end produktionen koster, beror ikke alene på individet, men på livsbetingelserne i samfundet, i hvilket dette individ opererer.

Vi har derfor en opdeling i økonomi, som er en moderne nationaløkonomi; en opdeling mellem individets aktivitet som individ, der anvender teknologier, eller som perfektionerer anvendelsen af teknologier, der er udledt af universelle, fysiske principper, fra individets intellekt, individets intellekts forhold til naturen som den primære ting. Men det afgør ikke arbejdskraftens produktivitet. Det, der afgør arbejdskraftens produktivitet på variabel vis, er betingelserne i det samfund, hvor det gøres. Der er derfor to ting i økonomi, man skal tage i betragtning: Der er den lokale aktivitet, og dernæst har man også samfundets organisering som helhed. Den nationale in-

frastruktur; vandforvaltning; uddannelsessystemer; sundhedssystemer; alle disse ting, som primært er statens ansvar.

Dette er altså de problemer, der er i økonomi. For det første, så er økonomi fysisk; det er ikke monetært. At tro på et monetært grundlag for økonomi er første skridt til en katastrofe. Det, som regeringen (staten) gør, er, at vi styrer økonomien på en sådan måde, at værdien, pengeværdien af produkter, ikke overstiger produkterne selv, som en procentdel af indkomst. Procentdelen af indkomsten, der kræves af et produkt, må ikke overstige pengeindkomstprisen for levestandarden. Det må staten gøre; hvordan? Ved at regulere rentesatsen; ved at regulere den måde, penge sættes i omløb på; ved at beskatte; man beskatter ting, der er højere, som er af mindre værdi for samfundet; der bør være høj beskatning af finansielle kapitalgevinster, der ikke investeres på en måde, der gør nytte – præcis det modsatte af Kemp-Roth (Economic Recovery Tax Act of 1981); det stik modsatte af politikken i dag. Man beskatter ting lavere, hvis de er investeringer i produktive værdier. Man kan helt undlade at beskatte dem, hvis man mener, de er tilstrækkelig vigtige for mennesker. Med andre ord, hvis folk investerer i at producere noget, som er så afgørende for samfundet, at vi vil have det, er skatten ubetydelig eller slet ikke; hvorimod ting, der ikke er ønskelige, bør beskattes; ting, der er parasitiske, bør beskattes. Hvis der er tendens til inflation, så beskat det, så det ikke længere findes, ved at beskatte de mennesker, der skaber inflation af værdier. Beskyt prisen på ting, der er værdifulde. Gennemtvung beskyttelse af produktion af ting, der behøves. Hvis man vil have flere landmænd, så sørg for, at landmændene får en rimelig pris. Hvis man vil have bedre landbrugsvarer, sørg for, at landmændene får en rimelig pris. Hvis man vil have investeringer i en bestemt industri, sørg for, at priserne i denne industri er rimelige. ... kreditten [kan ikke høres] er et eksempel på dette.

Så det, vi gør i et sundt samfund, er, at vi regulere pengestrømmen, spørgsmålet om penge og pengestrømmen, vi regulerer rentesatsen, vi regulerer handelstariffer, vi indgår aftaler med andre lande om handel med det formål at beskytte disse landes afgørende investeringer, inklusive vore egne. Så derfor regulerer vi pengecirkuleringen på en sådan måde, at pengeprisen ikke overstiger varernes pris. Faktisk gør vi det på en sådan måde, at priserne på varer vil falde gennem produktivitet, mht. til pengeforholdet, i relation til kvaliteten af de producerede varer.

Vi kræver ligeledes en skattepolitik, der støtter den form for infrastrukturinvesteringer, der er nødvendige. Til offentlig infrastruktur, såsom produktion og distribution af elektricitet, vil vi yde det, nogle mennesker kalder statsstøtte; vil give en favorabel behandling mht. lån, favorabel behandling mht. beskatningsgrad af dette; og eftersom vi ønsker at finansiere området for offentlig investering, offentlig investering, ligesom vi plejede at gøre; Folk, almindelige familier, plejede at investere deres opsparing til deres pension i offentlige tjenesteydelser (f.eks. transport, energi o.l.). Offentlige tjenesteydelser plejede, under Roosevelt, at være mere reguleret;

de gav ikke en høj rente, men de var pålidelige. Folk kunne se frem til pensionen eller til en nødsituation med visheden om, at deres investering i en statsobligation for en offentlig tjenesteydelse, ville bevare sin værdi, den ville ikke være udsat for fluktuationer på et finansmarked. Vi regulerede dette!

Så det vigtige her er, at staten må regulere; det er ikke et spørgsmål om at underlægge den frie erhvervsudøvelse staten, om 'staten vs. de frie markeds kræfter', det er nonsens. 50 % af en moderne økonomi, mindst, ligger i offentlig infrastruktur. 50 % af den totale investering, af de totale udgifter for at operere en moderne økonomi, ligger i basal økonomisk infrastruktur; energi, transport, vand-management, uddannelse, sundhedssektor osv. Byforvaltning. Det må staten sørge for, enten i form af direkte investering gennem diverse regeringsorganer, eller gennem at sørge for en struktur, i hvilken privat investering i offentlig infrastruktur opmuntres, og at dette område er reguleret for at sikre, at det fungerer. Herudover giver vi finansielle incitamenter i form af skat, i form af kredit osv., til foretagsomhed, til familier, der forsøger at købe huse, osv.; det var sådan, den amerikanske økonomi fungerede, da den fulgte den forfatningsmæssige hensigt. Og problemet i dag er, at vi er gået i en anden retning.«

Ogden: Det var altså en lektion i økonomi fra Lyndon LaRouche, og en meget rettidig og relevant lektion for i dag. Det er den politik, i overensstemmelse med hvilken, Lyndon LaRouche altid har forsøgt at informere USA's præsidentskab, og den politik, der udgør grundlaget for LaRouches Fire Økonomiske Love, som vi fører kampagne for mellem i dag og så State of the Union-talen den 30. januar – nedtællingen på 22 dage.

Før vi går videre, vil jeg gerne tilskynde alle vore seere til at begynde en live-diskussion; på Twitter kan du tweete på @larouchepac, som er vores handle, og sæt det under hashtaggen infrastruktur, for at diskutere vores show her i dag. I kan selv deltage i debatten, og det vil også forstærke virkningen af dette show. I kan også tweete på @realDonaldTrump og sikre jer, at han og kongresmedlemmer er bevidste om, hvad vi her diskuterer i dag på larouchepac.com.

Jason Ross vil nu præsentere vores tema her, som er, 'Regn ikke med Wall Street – en lektion i fysisk økonomi'.

Jason Ross: Temaet for denne diskussion om infrastruktur, eller det var i det mindste et af temaerne for Trumps topmøde på Camp David i denne weekend, er et af de vigtigste spørgsmål, vi har i dag, for den amerikanske infrastruktur er, som folk ved, en total katastrofe. Vi har nedbrud i undergrundsbanerne, den dødelige togulykke i det nordvestlige USA, vand, der ikke er sikkert at drikke, utilstrækkelig oversvømmelseskontrol til f.eks. at håndtere oversvømmelser som følge af orkaner – hvad som helst. Det Amerikanske Civilingeniørselskab havde udarbejdet en skønsrapport over amerikansk infrastruktur, og de gav karakteren D+. Det Amerikanske Civilingeniørselskab sagde, at de udækkede finansieringsbehov til opretholdelse af den nuværende infrastruktur frem til år 2025 er \$2 bio. Så det alene er det dobbelte af det, præsident

Trump har krævet til sin foreløbige plan, til \$1 bio. Civilingeniørerne fortsætter med at sige, at, hvis denne investering på yderligere \$2 bio. ud over det, der i øjeblikket er stillet i udsigt, ikke dækkes frem til 2025, så vil omkostningerne for ikke at foretage denne investering beløbe sig til \$3,9 bio. Det vil sige, at de siger, at omkostningerne, som vi får ved at have nedbrudt og faldefærdig infrastruktur, og som forhindrer muligheder og blot skaber irritation; disse omkostninger er mere end dobbelt så store som det, det ville koste at foretage de fornødne forbedringer.

Så man kunne spørge, hvordan er det muligt, at vi kunne være så dumme at smide en mulighed for at få hele økonomien til at fungere bedre, bort? Drejer dette sig om, at vi har et problem med selve vedligeholdelsen, eller reflekterer det noget mere generelt, der er galt med vores økonomiske tankegang? Som det netop blev diskuteret i denne video med Larouche, hvor han adresserede den fejltagelse at begynde at tænke på penge.

Lad os tage nogle eksempler på, hvordan denne forkerte tankegang findes overalt. Lad os se på et par tweets fra præsidenten om f.eks. Dow. Dow nåede for nylig op på 25.000; det var Trump meget opstemt over, som man ser i denne tweet – vi viser et par stykker – den næste; han siger, gør Amerika stort igen, Dow nåede op på 25.000; igen, Trump siger jobs, jobs, jobs, \$6 bio. skabt i værdier. Betyder det, at markedet ryger op på \$6 bio., at der er skabt så meget i værdier? Her, \$7 bio. skabt i værdier, og igen, jobs, jobs, jobs. Vi har et par stykker til. Skattelettelsen, at give en bonuscheck til de ansatte; er det rart at få en bonus på \$2.000, at arbejdere får en højere lønningscheck, hjælper det med at få gang i økonomien? Måske. En til. Denne er fra Sarah Sanders, pressese-kretæren, og understreger, at skattelettelsen og aktiemarkedet angiveligt skulle være en stor hjælp for folk.

Lad os lige tænke lidt over dette. Repræsenterer den angivelige værdi af aktier en værdistigning på \$7 bio.? Hvad skaber økonomisk værdi? Og hvad er de virkelige prioriteter her? På næste billede ser vi et interview med Trump, lavet af *New York Times* i slutningen af sidste måned, december, 2017, i Florida. En af de ting, Trump sagde i dette interview, og jeg citerer: »Jeg tror, vi kan få lige så mange demokratiske stemmer som republikanske. Republikanerne ønsker at se infrastruktur. Demokraterne vil se infrastruktur. Vi har brugt \$7 bio. i Mellemøsten, og Mellemøsten har det værre end for 17 år siden; og hvis man vil have 12 dollar til at reparere en vej eller en hovedvej, kan man ikke få det. Jeg ønsker en budgetlov på mindst \$1 bio.« Trump afslutter interviewet med at sige, »Jeg vil have en infrastrukturplan til en bio. dollar. Jeg tror, det kan blive tværpolitisk ... vi kan skabe en storslået infrastrukturplan på tværs af partierne.«

Hvad er så grundlaget for en tværpolitisk infrastrukturplan, og hvad er grundlaget for økonomi? Er det muligt samtidigt at ville bruge \$1 bio. på infrastruktur og så tro, at en stigning på Dow Jones repræsenterer en enorm vækst? Det er det ikke.

Der er altså nogle alvorlige problemer i den økonomiske tankegang; jeg vil tale om et par af dem og beskrive, hvad det var for en fremtidsudsigt, der førte til, at Lyn-

don LaRouche udgav de Fire Økonomiske Love til nationens redning, som vi har præsenteret, for at hjælpe med at forstå det som ét koncept, der har en firegrenet gennemførelse, som er nødvendig.

En ting er hele ideen med privat investering, PPP'er, Public Privat Partnerships. Som Matthew nævnte, så sagde Gary Cohn, formanden for det Nationale Økonomiske Råd, i denne weekend, at det ville være en storartet måde at få penge til infrastruktur på. \$200 mia. af statslige midler – vi får \$1 bio. af private midler; og samtidig har Trump sagt, han ikke mener, det vil virke.

Det har Trump ret i. Værdien i et infrastrukturprojekt ligger ikke i de betalinger, det skaber. Tænk f.eks. på et elektricitetsværk. Med Franklin Roosevelts Rural Electrification Agency, for nu at tage aspektet med at bringe elektricitet ud til länddistrikterne i USA; var værdien af at have elektricitet i landbrugsstaterne i USA en værdi, der måltes i, hvor mange penge elselskaberne tjente ved at sælge elektricitet til landmændene? Selvfølgelig ikke. Det var selvfølgelig ikke værdien. Hele det økonomiske potentiale blev transformeret. Mælk i køleskabe ville holde mælken frisk længere; det ville holde dyr varme om natten, lys i hønsehusene, og de ville producere flere æg ved at holde lys på om natten; mange forandringer. Værdien af dette var ikke de penge, som de, der byggede infrastrukturen og leverede elektriciteten, tjente. Glem det. PPP'er kan aldrig indfange værdien af infrastruktur; vi vil aldrig kunne opbygge nationen på denne måde.

En anden stor vanskelighed ligger i, at forsøget på at bruge penge på årlig basis gennem simple bevillinger, stipendier og statslig finansiering af projekter som f.eks. Gateway-projektet oppe i New York/New Jersey for at genopbygge tunnellerne under Hudsonfloden; fungerer direkte bevillinger? På en måde, men det er også noget, man skal tænke på hvert eneste år – ønsker man virkelig, at Kongressen skal stemme om dette igen hvert år, gennemgå langfristede forslag hvert eneste år, eller ønsker man at have et langfristet perspektiv? Så, som LaRouches lov nr. 2 adresserer, med en fremgangsmåde med en nationalbank ville vi, i stedet for årlige udgifter til infrastruktur, igennem en nationalbank til infrastruktur og varefremstilling have langfristede lån. Et tyveårigt lån, f.eks., for at bygge Gateway-projektet til forbindelsen mellem New York og New Jersey; et tyveårigt lån til elektricitetsværker; et tyveårigt lån til et højhastighedstog-system, f.eks. Med en sådan fremgangsmåde ville vi også kunne få en enorm mængde international hjælp; Kina har en beholdning i amerikanske statsobligationer på \$1 bio. Chefen for Kinas Investeringsselskab har sagt, at de ville være meget villige til at investere i amerikansk infrastruktur. Det har de hidtil ikke haft mulighed for. Gennem en sådan nationalbank, kunne de gøre det.

Mens vi gør alt det her, må vi holde os for øje, hvad er det, der produceres i en økonomi? Lad os kigge på et aspekt af det, der er galt med penge. Én ting er, at folk betaler penge for alle mulige ting, der ikke har nogen værdi for dem. Folk begår fejltagelser. Narkotika, f.eks.; heroin koster penge, betyder det så, at det har en værdi? Det har en negativ værdi.

En anden ting er den måde, hvorpå en økonomi som helhed måles. Lad os sammenligne den typiske økonomi med LaRouches økonomi. Hvis du tager et kursus i økonomi, vil du lære om GDP og GNP – Gross Domestic Product og Gross National Product – men, hvordan kommer man frem til dette tal? Man ser grundlæggende set på hver eneste del af den økonomiske proces, og ser på, hvor meget merværdi, det havde. Man kunne se på et revisorfirma og tale om, hvor mange penge, det tjente i forhold til dets udgifter.

LaRouche gør det, at han ser på nationen som helhed. Hvis vi ligesom havde et stort, nationalt selskab, der tog sig af varefremstilling, landbrug, infrastruktur i ét stort firma, ville man ikke sige, at, hvis bogholderiet blev udvidet og hyrede flere bogholdere, så var det en stor vækstperiode. Man ville sige, det var en omkostning; det er ikke produktivt, det producerer ikke – det er måske nødvendigt til en vis grad, men det producerer ikke de fysiske midler til at sørge for den næste generation af mennesker og til at skabe en udvidelse af, hvad vi er i stand til at gøre. Man må altså se på det som en helhed. En økonomis nettoarbejde, det, som det faktisk præsterer år efter år, er ikke produktionen af det, vi behøver for at opretholde os selv. I videoen med LaRouche hørte I ham referere til behovet for at producere ud over det, der er nødvendigt for at opretholde vores nuværende niveau af produktion.

Så noget af det grundlæggende ville være at bevare det, vi gør nu; bevarer vi vores infrastruktur? Det gør vi ikke; det går ikke engang lige op. Men den virkelige vækst kommer fra at skabe de nye teknologier, den nye videnskab, der gør det muligt for os at producere ud over det, der behøves for at reproducere vores økonomi, og til at investere i nye måder.

Hvis man ser på de største skift i økonomien over tid; udviklingen af ild, som faktisk skabte den menneskelige race; bronzealderen, evnen til at skabe metaller for første gang; kemi, produktionen af kunstgødning, der begyndte i det tidlige 1900-tal; en enorm præstation. Denne ene præstation er ansvarlig for en stor del af vores befolkningstilvækst siden dengang. Udviklingen af atomvidenskaben; denne form for gennembrud, der transformerer det, vi anser for resurser, anser for, hvad vi kan gøre med vores art; det er det eneste, der virkelig har økonomisk værdi. At producere noget, vi under alle omstændigheder skal bruge, på samme måde, som vi har gjort i generationer, har ikke nødvendigvis nogen økonomisk værdi med sig. Den virkelige værdi ligger i forandringen over tid i vores økonomiske system som helhed.

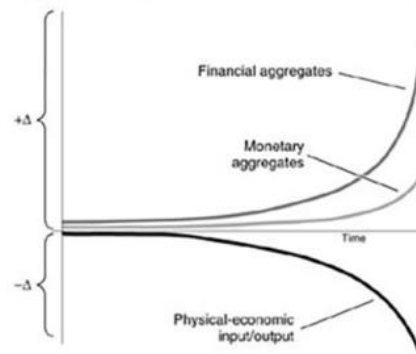
Så det, at aktiemarkedet stiger; repræsenterer det en forbedring af menneskets magt over naturen, til at transformere levestandarden, til at hjælpe flere mennesker til at leve et liv med fysisk værdighed, og som kan anvende deres intellekt til at gøre den form for opdagelser, der vil transformere det, vi er i stand til? Selvfølgelig ikke. Det er blot et tal, der stiger.

Når vi ser på, hvad der virkelig behøves i disse Fire Love, blot en hurtig gennemgang:

For det første, Glass-Steagall for at gøre det muligt at skille Wall Street og spekulation fra det, vi har brug for et banksystem til;

For det andet, en statslig bankpraksis, der giver os evnen til at få langfristede lån til vore infrastrukturprojekter og evnen til at få en indirekte betaling på denne infrastruktur, der indfanger det faktum, at værdien ikke ligger i at opkræve brugerbetaling, men derimod i det, det gør for økonomien som helhed.

A Typical Collapse Function

Trippel-kurven.

For det tredje, så må vi anvende teknologiske målemetoder snarere end monetære målemetoder for at forstå, om vi opnår vækst eller ej.

Det er at opgive økonomi, som det nu praktiseres, og det erstattes med en fysisk-økonomisk metode, der ville synes meget naturlig for f.eks. Alexander Hamilton, og som i sin 21. århundredes inkarnation er repræsenteret af LaRouches tankegang.

For det fjerde, så behøver vi storstilede projekter, et forceret program, for virkelig at fremme det næste, økonomiske niveau. Det vil i dag sige to felter i særdeleshed: Først, rummet. Udvikling af Månen; udvidelse af vores rumprogram; opsætning af radioteleskoper på Månens bagside; begynde at industrialisere og udvikle på Månen, den slags ting. Og det andet aspekt af det nødvendige, forcerede program, er kernefusion, der, som en teknologi, som en videnskabelig udvikling, har potentialet til den største, den mest storslåede transformation i det, vi er som menneskelig art, bogstaveligt talt i flere århundreder; altså noget i samme skala som udviklingen af dampmaskinen og at befri energien i klippestykker, kul, til at skabe energi og bevægelse for os. Udviklingen af kernefusion er på en sådan skala. Så folk, der siger, at det er et storstilet videnskabsdrevet program at forbedre vindmøller eller lave bedre solcellepaneler; det er det ikke. Man kunne lave et solcellepanel, der var lidt mere effektivt, men det er faktisk en negativ, økonomisk værdi; det er spild, når vi ser på det i sammenhæng med det, vi burde være i gang med. Vi kan ikke fjerne fattigdom på planeten ved at bygge den slags energiinfrastruktur med lav energitæthed. Vi må bevæge os op på de højeste niveauer, kernekraft, kernefusion som research-drivkraft, noget, som USA kunne investere langt mere i, og som vi har potentialet til at blive verdensførende i, mht. den videnskabelige evne, som vi har, og som vi kunne udvide på dramatisk vis.

Når vi så ikke gør dette – lad os se på et andet billede: dette er et heuristisk hjælpemiddel, som blev udviklet af Lyndon LaRouche i 1990'erne; han kalder det trippelkurven. Den repræsenterer én funktion; man ser her, at den nederste kurve har betegnelsen fysisk-økonomisk

input/output – den fysiske økonomi er faldende. Dette er f.eks. tilfældet i USA; dette ville dreje sig om sådanne felter som varem fremstilling og vores infrastruktur. Når vi bevæger os opad, ser vi to kurver: voksende, monetære aggregater og voksende finansielle aggregater. Det er det, vi ser i dag med Dow, der eksploderer, f.eks. Billige penge fra regeringen, fra Federal Reserve, kvalitativ lempelse fører til lån til Wall Street og til selskaber, der bruger disse penge til at tilbagekøbe deres egne aktier, til at indgå i fusioner, tvinge prisen på deres aktier i vejret; pengene går *ikke* til fysisk-økonomisk udvikling; fakta er, at de ikke kan. Den grad af vækst, som man for tiden forventer på markedet, kunne *aldrig* blive realiseret gennem reelle, fysiske investeringer. I hvert ikke i de typiske, ikke i noget, vi er i stand til at gøre i øjeblikket. Så for at forsøge at opnå sådanne vækstrater, drives folk hen imod spekulation som det eneste sted, hvor dette er muligt. Så i takt med, at rentesatserne stiger, at selskabernes gæld er overhængende rede til at eksplodere, og vi har en altboble, rede til at bryde, kommer påstandene om, at vi befinder os i en periode af økonomisk vækst, fordi aktiemarkedet stiger, til at lyde særdeles hule. Den fremgangsmåde, der er nødvendig, er at opgive denne idé om økonomi; at sige, glem 'tilføjede værdi', glem 'penge'. Ægte rigdom kommer af at forøge vores magt over naturen, af at forbedre vores levestandard og at opdage mere om universet og om os selv, gennem udvikling af videnskab og udvikling af en skøn kultur. Vi *kan* få en sådan økonomisk genrejsning; vi *kan* gå med i dette nye paradigme for økonomisk tankegang, som, baseret på årtiers organisering af LaRouche-parret, nu i vid udstrækning er Kinas politik gennem dets Bælte & Vej Initiativ. Vi kan gå med i dette. Vi kan få en økonomisk genrejsning; men vi bliver nødt til at fortælle præsident Trump: Se ikke hen til Wall Street for en økonomisk genrejsning. Forvent ikke, at \$200 mia. i statslig finansiering vil blive imødekommet af en entusiastisk strøm af \$1 bio., der strømmer ud fra Wall Street for at genopbygge vandsystemet i Flint, Michigan, blandt andet, eller til oversvømmelseskontrol efter orkaner i Texas; det vil ikke ske. Den eneste måde, vi kan gøre det på, er som en national prioritet, og det er

ikke muligt at opnå nogen af disse LaRouches fire politikker uafhængigt af hinanden. De følges ad: Glass-Steagall; statslig bankpraksis; teknologiske snarere end monetære målemetoder til at udfordre økonomisk vækst; og forcerede programmer for at skabe dette næste niveau, som er det sande nettoresultat, den sande, økonomiske aktivitet. Vi har brug for det som et samlet hele, som et nyt koncept for, hvordan økonomi fungerer; i modsat fald vil vi ikke få en økonomisk genrejning i USA. Det vil ikke ske under den nuværende, økonomiske tankegang. Det er denne form for fejlagtige synsmåder, der må adresseres direkte, tages op og afvises, og i stedet erstattes med den meget succesfulde tankegang, som Lyndon LaRouche har udviklet i løbet af det seneste halve århundrede.

Ogden: Denne form for livssyn, som vi talte om inden showets begyndelse, kommer fra et filosofisk livssyn. Man er nødt til at have en aksiomatisk forståelse af, for det første, mht. økonomi, hvad er det, man rent faktisk måler, og hvad er det tilsigtede resultat. Men også, som LaRouche sagde i videoklipet, så handler økonomi om mennesket; den afgørende aktør i en økonomi er et menneske. Der er ikke noget, der hedder økonomi i dyreriget. Så det er afgørende at forstå dette underliggende aspekt af princippet, der ligger bag det, der skaber hele dette livssyn med de Fire Love. Når man først har dette som sin forståelse, så strømmer politikerne ud fra dette.

Én ting, jeg gerne vil sige: Hvis du ser dette show, så gå ind i en live-dialog. Der er andre, der ser dette live; gå på Twitter, @larouchepac og hashtaggen er 'infrastructure today'. I kan indlede en diskussion, og tweete noget til Jason og mig selv, så vi kan tage denne diskussion op enten under showet, eller fortsætte efter showet.

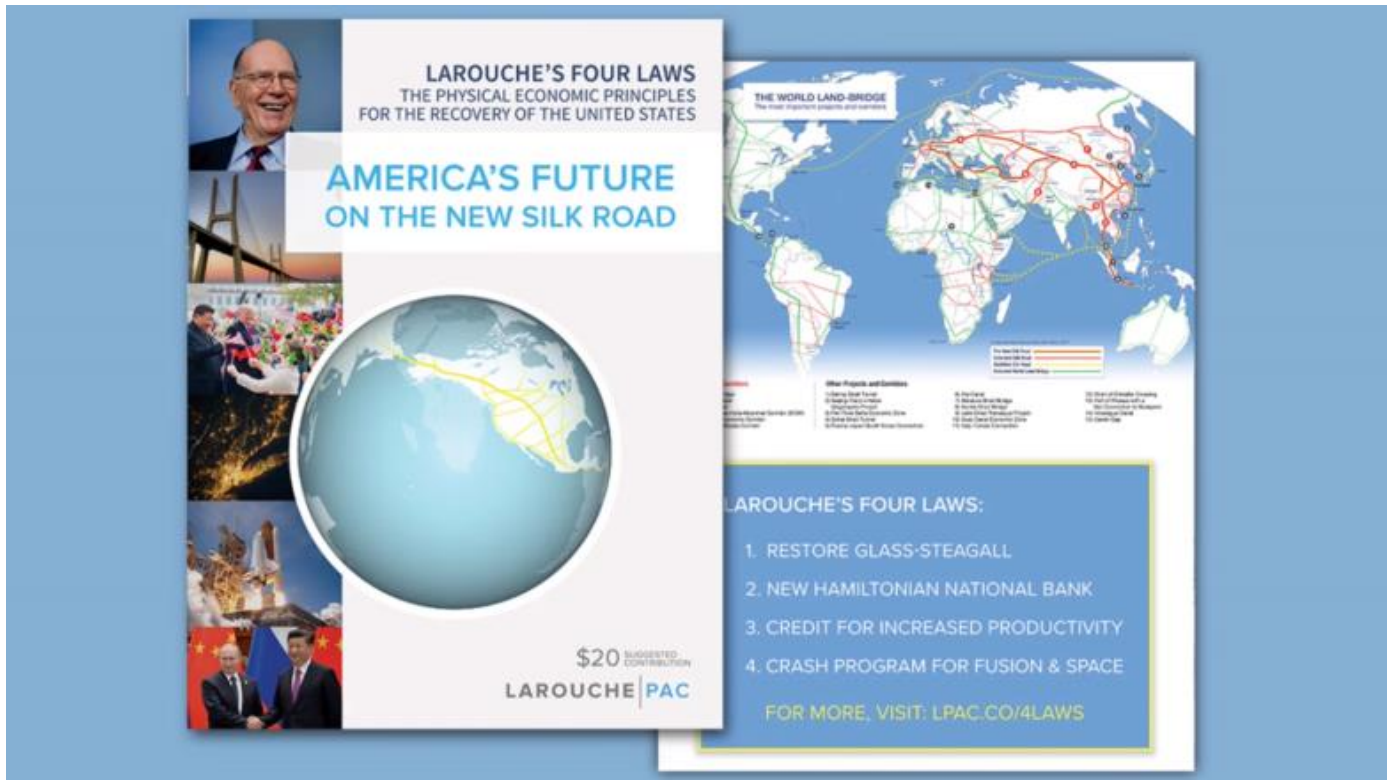
Men der er noget, jeg gerne vil spørge dig om, Jason: selve ideen om infrastruktur, selve begrebet er blevet forringet, hvis man ser på etymologien, betyder det virkelig, hvad det siger, at det betyder; dvs., det er strukturen under økonomien, der opretholder den økonomiske aktivitet. Det er selve ideen, men det er virkelig blevet reduceret til blot at være veje og broer og den slags ting. Men ser man på det, Lyndon LaRouche sagde i dette videoklip, så er infrastruktur hele den nationale sammenhæng, som afgør produktiviteten i den enkeltes aktivitet. At se på det ud fra dette standpunkt, hæver det op, mener jeg, til, hvordan vi virkelig skal forstå ideen om infrastruktur.

Ross: Ja, det er en del af en aktiv bestræbelse, det er ikke ting, der ender med at være der og er til gavn for individet; men vi siger derimod, at vi har skabt en national fremgangsmåde, en plan, for at opbygge en platform for at have en meget højt producerende økonomi, der kan vokse ind i fremtiden. Ét af aspekterne af dette er f.eks. uddannelse. Uddannelse er bestemt ikke adskilt fra økonomi, og det er kultur heller ikke. En af LaRouches pointer i årenes løb er, at, uden en forpligtelse, eller snarere en personlig forbindelse til aspekter af menneskelig kreativitet, som f.eks. videnskab, at lære det at kende indefra, og som f.eks. kultur gennem stor, skøn kultur; det er meget vanskeligt at forstå, hvad pointen med økonomisk udvikling er, eller hvad pointen med at være menneskelig er; med andre ord, så har mennesker økonomier for at

nære menneskelige mål. Hvad er et menneskeligt mål? Hvad er pointen; hvad drejer det sig om? Hvis livet blot skal gå med at forfølge fornøjelser, som et dyr ville gøre; jeg ville sige, at overlevelse er vigtig, man må kunne overleve. Men det er en del af det, der opnås gennem store projekter som Kennedys Apollo-program for at tage til Månen; noget, der fanger folks forestillingsevne; det alene, tænk på nationens kulturelle infrastruktur, den kulturelle platform, vi havde, da vi som et folk kunne sige, hej, vi har forpligtet os til at gøre noget ekstraordinært, noget, der aldrig før er blevet gjort, rejse ud i kosmos; dette er fantastisk. Det er den form for entusiasme, som burde kunne drive os frem i dag, med udvikling af fusion, med et udvidet rumprogram, med udforskning af videnskabens fremskudte grænser på en måde, der kan være utroligt spændende og givende, især, hvis vi uddanner unge mennesker til at deltage i dette, i modsætning til ikke at være særlig veluddannet til at udføre en bestemt type arbejde, eller sådan noget, men virkelig genskabe uddannelse som en genopdagelse af store opdagelser, som vi har haft i fortiden, i modsætning til formler og fakta.

Ogden: I den video, vi viste med præsident Trump, der sidste sommer holdt denne tale om infrastruktur, havde han et helt litani, hvor han sagde, vi er en nation af byggere, fra Abraham Lincolns Transkontinentale Jernbane og til Eisenhowers Defense Highway program, og hele systemet med vandveje og sluser og dæmninger inde i landet, som hele handelen internt i USA er afhængig af. Det er grunden til, at industribæltet blev til industribæltet; han talte om DeWitt Clinton senere i talen, som jeg ikke afspillede, men ideen om at åbne Hudsonfloden gennem Erie-kanalen ind til de store søer; det åbnede hele området med de store søer op for sejlads, og det var interessant, for, da han nævnte dette i denne tale, talte han om DeWitt Clinton, der henvendte sig til George Washington og forelagde denne store vision, denne idé med hundreder af mil af kanalen, og Washington elskede ideen, og Thomas Jefferson hadede ideen, og det nævnte Trump. Hvorfor hadede Jefferson ideen? Af mange årsager; han var landmand, han kunne ikke rigtig lide ideen om at industrialisere den nordøstlige del og staten New York; men også pga. ideen om national bankpraksis og den måde, dette ville blive finansieret på og samle alle ressourcerne i de såkaldte delstater sammen i en nationalbank, og Jefferson var imod Hamiltons idé om statslig bankpraksis, og det var grunden til, at Hamilton skrev Forfatningen om Nationalbanken. Men jeg mener, at alle disse eksempler, men denne i særdeleshed, blot på grund af lektien, der ligger i denne anekdote med DeWitt Clinton; hvad fortæller det os om finansiering og om det, præsident Trump bør lære af selve USA's historie og ideen om det Amerikanske Økonomiske System, og hvordan man finansierer infrastruktur?

Ross: Eksemplet med Jefferson er fantastisk, han var stærk modstander af Nationalbanken; han sagde faktisk, at enhver person fra Virginia, der samarbejdede med Nationalbanken, burde henrettes for forræderi! Det var altså hans standpunkt; og Jefferson var stærk modstander af det her med at samle USA; med at samle de forskellige

delstaters gæld med den revolutionære krigsgæld sammen til en national statsgæld; og Jefferson gik kun med til dette efter en aftale om at flytte USA's hovedstad fra Manhattan til – her, hvilket ikke var en god idé. Men man ser altså det forskellige livssyn hos disse to mænd, Hamilton og Jefferson, og jeg mener ikke, det kunne være tydeligerer, hvad kampen drejer sig om; Jefferson havde en tilknytning til fortiden, til et landbrugs-livssyn; han mente, at tilføjelse af industriel varemestilling ligesom var 'afciviliserende' eller umenneskeligt eller fremmedgørende. Hamilton indså, at det var i udviklingen af producenter, at man havde det største potentiale for anvendelsen af kreativitet, som vi i dag ville kalde foretagsomhed, og Hamilton var stærk tilhænger af et patentsystem, f.eks., for at hjælpe folk, der udviklede nye processer, med at få fordel af dette, for at opmuntre dem. Dette er meget vigtigt, noget, der f.eks. ikke var noget stort i Sovjetunionen, og det hjalp ikke deres økonomi at ignorere dette.

Hamiltons vision drejede sig ikke kun om materiel rigdom, men det var en virkelig menneskelig opfattelse af tillid til menneskers evne til at udvikle nye måder at gøre ting på og være lykkelig for dette og identificere sig med en sådan udvikling, med forandring.

Ogden: I denne forbindelse, og som en slags forpremiere på næste gang, vi har dig med her i vores show, Jason, så er et af de andre, betydningsfulde aspekter, vi har i denne 22-dages nedtælling til præsident Trumps State of the Union-tale; jo, på den ene side må vi vedtage de Fire Love, som vi har diskuteret her i dag, og alt, hvad det indebærer. Men det andet aspekt er, at vi må tilslutte os det nye paradigme, for noget af alt dette finder faktisk allerede sted her på planeten. Det, Kina gør med den Nye Silkevej og det, de har gjort for at forlænge dette til Afrika, til Syd- og Centralamerika, til Østeuropa, til resten af Eurasien, og som de nu tilbyder til Nordamerika. Hvorfor

skule det allerførste projekt, vi laver i denne storstilede infrastruktur, disse visionære projekter, hvis man laver en liste over fortidens visionære projekter, den Transkontinentale Jernbane, interne vandveje, Defense Highway, Panamakanalen; alle disse visionære projekter, vi har lavet; hvor skulle nummer ét ikke være at bygge en tunnel eller en bro over Beringstrædet. Ville præsident Trump ikke gerne have, det blev en del af arven efter ham? Og det er muligt, og det kunne ske, og vi kunne få spaderne i jorden, og vi kunne opkoble et helt højhastigheds-jernbanenet med maglev (svævetog) her i USA til højhastigheds-jernbanenettet, som Kina allerede er i færd med at bygge i Eurasien. Det bør blive projekt nummer ét, sammen med flere andre projekter. Det er selvfølgelig forsidebilledet på vores nye rapport, som I ser på skærmen på LPAC.CO/4LYT; den fås i digitalt format, og her er forsidebilledet, det er Amerika opkoblet til Verdenslandbroen via tunnelen under Beringstrædet.

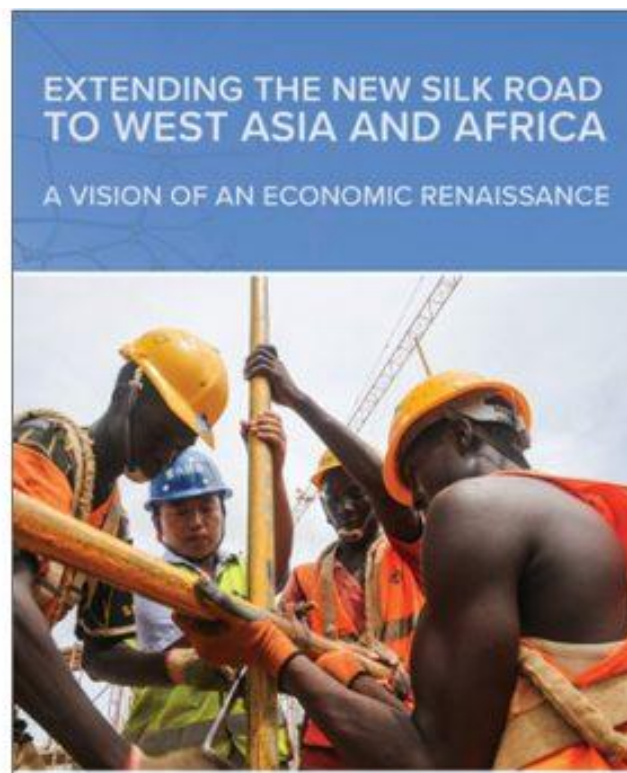
Som jeg nævnte det, så er Jason medforfatter af en specialrapport i boglængde, »Udvid den Nye Silkevej til Afrika og Vestasien; en vision for en økonomisk renæssance«, og Jason vil, sammen med den anden medforfatter af denne rapport (Hussein Askary), diskutere denne rapport i et kommende program, og vi vil meddele jer, hvornår dette vil finde sted.

Men jeg ville som afslutning spørge dig, Jason, hvordan hænger denne dagsorden, vi har diskuteret i dag, sammen med USA's tilslutning til dette nye paradigme for store projekter og udvikling, og som allerede fejrer hen over planeten i udlandet?

Ross: En god pointe er, at det allerede finder sted. Ikke her, ganske vist; jo, i Vest Virginia, men jo, der er et nyt paradigme, der finder sted, og et glimrende sted at se beviser på dette er i Afrika og Vestasien. Afrika og Vestasien vil repræsentere omkring 40 % af verdens befolkningstilvækst frem til år 2050. Det er et område med en

enorm tilvækst, og potentialet for økonomiske forbedringer enormt, fænomenalt. Muligheden for at gå direkte til den højeste platform for infrastruktur betyder, at vi vil se utroligt hurtige rater af økonomisk vækst. Dette er noget, der svarer til det, Kina har set i løbet af de seneste par årtier, hvor udviklingstempoet simpelt hen er utroligt, hvor regioner med utrolig fattigdom i landdistrikter meget hurtigt har avanceret, så hurtigt, at alle kinesere har en særdeles levende fornemmelse af forandring, hvert år noget nyt, hvert år kan du besøge en ny ven på højhastigheds-jernbanenet-tet, der netop er blevet udvidet; to tredjedele af højhastighedsjernbaner findes nu i Kina. Og hvilket kontinent har nu en af de førende vækstrater for jernbaner? Det er Afrika. Billedet her på forsiden er byggeriet af jernbanen i Kenya, som for 90 % 's vedkommende blev finansieret af den Kinesiske Eksport-Importbank. Hovedjernbanelinjen fra Djibouti til Etiopien, igen, storstilet kinesisk finansiering. Det, vi ser, er, at især Kina investerer i Afrika i langfristede projekter, som infrastruktur og industriel varefremstilling, og ikke blot i udvinding af mineraler eller produktion af ethanol, som Europa eller USA gør mht. deres afrikanske investeringer. Men det drejer sig altså om dette nye paradigme for livssyn; i stedet for at sige, åh, Afrika er dette fattige, tilbagestående sted, der har behov for ulandshjælp, så siger Kina, med et realistisk syn, at dette er et område med et enormt potentiale; dette er et område, der vil vokse utroligt hurtigt. Hvis vi kan opbygge og udvikle den nødvendige infrastrukturplatform, er kun himmelen grænsen. Jeg mener, dette virkelig viser det sammenstød, der er netop nu, mellem to paradigmer, hvor Afrikas kolonifortid og den fortsatte kolonibehandling gennem institutioner som IMF eller Verdensbanken, som nægter at finansiere den større infrastruktur, der behøves; sæt det i kontrast til Kina, som med glæde har investeret i visse projekter og med glæde har arbejdet på en samarbejdende win-win-måde, i modsætning til at forsøge med overlæg at holde Afrika tilbagestående for at holde priserne på ressourcer, der udvindes i Afrika, nede, som i vid udstrækning har været Vestens politik.

Ogden: Og denne win-win-idé er virkelig det, der ligger til grund for det hele, og det demonstreres nu i USA; der er win-win-samarbejde i Vest Virginia; guvernør Jim Justice har givet udtryk for dette, han siger, at toget er kørt ud fra stationen, og I må hellere se at springe på, og det er altså \$83 mia. i kinesiske finansieringsforslag til Vest Virginia. Vi har også en diskussion om japansk finansiering af en maglev-rute mellem Washington og Baltimore; det er langt kortere, end det burde være, for det burde omfatte hele den nordøstlige korridor, men det er i det mindste første etape af det, der burde være et nationalt højhastigheds-jernbanenet.

Så disse muligheder foreligger altså, og det er ideen om win-win, det er afslutningen af geopolitik, som Helga LaRouche har diskuteret. 2018; vi må se at komme over disse gamle ideer med 'vinderen tager det hele' og begrænsede ressourcer og med, at vi må holde vore økonomiske konkurrenter nede gennem Thukydid-fælden og den

slags ting – det er bare så det 20. århundrede! Vi skal se at komme ind i det 21. århundrede; vi skal se at komme frem til 2018, og vi må se at komme med på ideen om dette nye paradigme for gensidigt fordelagtig udvikling og med at se på hele planeten mht. nettoværdien for økonomi gennem den form for forcerede programmer, som Lyndon LaRouche har diskuteret. Der er nettoarbejde, der kan gøres, og som

Jason sagde, både på det nationale plan og på globalt plan. Og vi må arbejde sammen med nationer på hele planeten for at opnå disse menneskehedens fælles mål.

Tak for at være med mig og Jason her i dag; tak til Jason, det var en fantastisk diskussion, og vi har altså, som I ser her på skærmen, en nedtælling på 22 dage til State of the Union, og lad os gøre dette til dagsordenen; lad os gøre de Fire Love og tilslutningen til den Nye Silkevej til dagsordenen, det er dagsordenen, det er, hvad der skal ligge på forhandlingsbordet, og lad os give vore amerikanske medborgere en lektion i økonomi.

Mange tak, og bliv på kanalen, larouchepac.com; vi har meget arbejde, der skal gøres; I har meget arbejde, der skal gøres, og vi vil henvende os til jer og tale med jer snart igen.